

ЭКСПРЭС

АДНАДЗЕНКА БЕЛАРУСКАГА НАРОДНАГА ФРОНТУ "АДРАДЖЭНЬНЕ"
Выданьне Аргкамітэту. Травень (май) 1989

● ПАУТОРНЫЯ ВЫБАРЫ У МЕНСКУ (а г л я д)

На Беларусі і ў іншых рэспубліках працягваюцца выбары народных дэпутатаў СССР. Пасья рашучых выступленьняў грамадскасьці супраць антыдэмакратычных палажэньняў Закона аб выбарах, акруговыя сходы цяпер амаль нідзе не праводзіліся, нават у нашай Рэспубліцы -- у Баранавічах, Гародні, Гомелі. Аднак менская вандэя і ў гэтых варунках прадэманстравала свае аблічча. Тут акруговыя сходы праводзіліся, прытым, як і раней, з парушэньнем элементарных дэмакратычных і законных нормаў. Тым ня менш, нельга сказаць, што "вандэйцы" здолелі понасьцю ахыцьцявіць свае задумы. Яны, вядома, правялі сваіх стаўленьнікаў і не прапусьцілі прадстаўнікоў БНФ "Адраджэньне", аднак прайшлі кандыдаты, якіх падтрымлівае Народны фронт, якія прыхільныя да народнага руху за перабудову і дэмакратыю. Як гэта здарылася, ня будзем распавядаць, каб не вучыць "вандэйцаў" розуму.

Па Менскай - Заводскай 65-ай нацыянальна-тэрытарыяльнай выбарчай акрузе зарэгістраваны чатыры кандыдаты: В. Судас -- член КПСС, сакратар камітэта камсамола зь Беларускага дзяржаўнага інстытута народнай гаспадаркі; Ул. Набока -- член КПСС, начальнік вытворчага будаўніча-мантажнага аб'яднаньня "Менскпрамбуд"; М. Замаеў -- член КПСС, наладчык цэха зваркі кабінаў Менскага аўтамабільнага завода; М. Ігнатовіч -- сьледчы па асабліва важных справах Пракуратуры БССР.

Двух першых з гэтых кандыдатаў у той ці іншай ступені схільна падтрымліваць апаратная наменклатура. Зь яе боку асноўная увага, відаць, зьвернутая на кандыдатуру Ул. Набокі (яму за кароткі час арганізавалі вылучэньне 27 калектываў). В. Судаса 20-га красавіка тэлеглядачы пасьпелі ўжо убачыць на экране і заўважыць ягоную бездапаможнасьць.

У лепшых варунках знаходзіцца М. Замаеў. У яго, як і ў Ул. Набокі, перадвыбарчая платформа грунтуецца ў асноўным на вырашэньні сацыяльна-эканамічных пытанняў, але, як паказала практыка, становішча простага наладчыка выклікае больш сімпатыяў у выбарчыкаў, чым пасада начальніка ўпраўленьня.

Тым часам практыка паказала таксама, што сацыяльны крытэрыі пры ацэнцы кандыдата занадта вузкі і можа быць памылковы. Важна, каб дэпутат ня толькі прадстаўляў нейкую сацыяльную групу людзей, але на высокім ідэйна-прафесійным узроўні умеў і мог адстойваць палітычныя, сацыяльна-эканамічныя і культурныя інтарэсы народа. Тут справа ня так у сацыяльным становішчы, як у ідэйна-палітычнай пазіцыі, ведах, вопыце, волі і характары чалавека. З усіх чатырох кандыдатаў такім патрабаваньням, на наш погляд, найбольш адпавядае Мікалай Ігнатовіч. Ён паказаў сябе пасьядоўным барацьбітом зь несправядлівасьцю, удзельнічаў у раскрыцьці г.зв. Мазырскай справы, раскрыў і давеў да канца вядомую Віцебскую справу (ад рук маньяка-забойцы, які дзейнічаў на працягу 14 гадоў, загінула больш 30 жанчын; за гэты час сьледчымі і судовымі органамі, якія выкарыстоўвалі незаконныя прыёмы і метады, былі прыцягнутыя да адказнасьці і асуджаныя 13 бязьвінных людзей): вызначыў сапраўднага забойцу, вярнуў бязьвінна асуджаным волю і добрае імя. Пры гэтым, рызыкуючы жыцьцём, змагаўся з карупцыяй, прагнілай судовай і пра-

Менскі Гісторыя Аляксей
Андрэй Міхалюк
Рослі 111. пр. 111
211

курорска-міліцэйскай рутынай і дамогся перамогі.

М.Ігнатовіч падтрымлівае асноўныя праграмныя палажэнні Народнага Фронту, стаіць на паслядоўнай дэмакратычнай платформе. Галоўныя ягоныя пазіцыі: дэмакратызацыя грамадства, дэмантаж бюракратычнай сістэмы, стварэнне прававой дзяржавы, плюралізм грамадскіх і палітычных арганізацыяў, гарантаваная сацыяльная справядлівасць, радыкальная эканамічная рэформа ў інтарэсах працоўных, неадкладнае выпраўленне экалагічнай сітуацыі на Беларусі, адраджэнне нацыянальнай культуры, дзяржаўнасць беларускай мовы у БССР, гарантаванасць правоў чалавека і дэмакратычных свабодаў.

Народны фронт падтрымлівае тых кандыдатаў, якія прынясуць рэальную карысць народу, Бацькаўшчыне і дэмакратыі. Таму прапануе г а л а с а в а ц ь з а І г н а т о в і ч а. М.Ігнатовіч нарадзіўся ў 1940 годзе ў сялянскай сям'і, беларус.

Найлепшыя шанцы перамагчы ў галасаванні мае М.Замаеў, бо большасць выбаршчыкаў галасуе, што завецца, "па бюлетэні" (па звестках, што там зьмешчаныя). Агітацыя ахапіць усіх немагчыма. Таму адносіны да пасады кандыдата пры недахопе інфармацыі могуць стаць вызначальнымі. Як паказала практыка, працоўны люд ня надта сімпатызуе (і справядліва) кандыдатам -- "дырэктарам", "начальнікам" і "апаратчыкам". Выкрэсьлівае іх. Таму наменклатура імкнецца знайсці сваіх стаўленьнікаў сярод рабочых. І часам знаходзіць.

Аднак, трэба ведаць, што сярод дырэктараў і нават пракурораў сустракаюцца выключэнні -- годныя людзі, што паслядоўна супрацьстаяць бюракратычнай сістэме і бароняць народ. Посьпех такіх людзей на выбарах шмат залежыць ад інфармацыі і умелай агітацыі. Групы падтрымкі БНФ, выступаючы за Ігнатовіча, не павінны забывацца на гэтую акалічнасць.

Больш простая сітуацыя склалася ў М е н с к а й - М а с к о у с к а й 564-ай тэрытарыяльнай выбарчай акрузе (Маскоўскі і Фрунзенскі р-ны г.Менска).

С. Ш у ш к е в і ч, прарэктар БДУ па навуковай працы; беларус, 1934 года нараджэння. Платформа С.Шушкевіча вызначаецца паслядоўным дэмакратызмам. Гэта адзіны кандыдат, які выразна напісаў у сваёй праграме: "Дазволіць стварэнне і дзейнасць новых партыяў".

Л. П а у л ю ш ч ы к, дырэктар праектнага інстытута "Белдзіпрагаз"; 1941 года нараджэння, беларус, член КПСС. Перадвыбарчая праграма Л.Паўлюшчыка мае выразную сацыяльную і дэмакратычную скіраванасць. Шмат якія палажэнні гэтае платформы кандыдат практычна усталяваў у інстытуце, якім кіруе.

А. Ц е р н а в ы, загадчык кафедры філасофіі Менскага педінстытута; 1933 года нараджэння, рускі, член КПСС.

В. Ш л ы н д з і к а ў, дырэктар менскага завода "Ударнік"; 1947 года нараджэння, беларус, член КПСС.

Абодва апошнія кандыдаты раней працавалі ў сістэме дзяржаўных і партыйных устаноў. Магчыма, гэтым можна растлумачыць прыхільнасць да іх менскага наменклатурнага начальства (асабліва да В.Шлындзікава, які нават не прысутнічаў на акруговым сходзе, і тым ня менш "завочна" быў зарэгістраваны кандыдатам; адпаведны падбор удзельнікаў і вядзенне схода гэтаму паспрыялі). Перадвыбарчая платформа В.Шлындзікава -- тыповая апаратная агульшчына ("повысіць", "улучшыць", "выполнить", "решить вопрос" і г.д.). Вось папрыклад: "Решительно взяться за выполнение решений 19 Всесоюзной партконференции, в частности, по вопросам преодоления бюрократических методов управления, активного преобразования функций и стиля работы министерств и центральных ведомств". Тут мара усёй бюракратыі: "преобразовать" функцыі і стыль, але астатняе пакінуць, як было.

Беларускі Народны фронт падтрымлівае С. Ш у ш к е в і-
ч а і Л. П а у л ю ш ч ы к а. Групы падтрымкі БНФ агітуюць
і будуць спрыяць ім на выбарах. Такое рашэнне не здаецца нам
рызыкоўным. Бо зразумела, што галасаванне пры чатырох канды-
датах будзе хутчэй за ўсе у два этапы. Калі у другі этап прой-
дуць абодва гэтыя кандыдаты -- нашая мэта дасягнутая. За-
станеца толькі забяспечыць кворум выбаршчыкаў на паўторнае
галасаванне. Папярэдні этап выбарчай кампаніі паказвае, ад-
нак, што большасць групаў падтрымкі схільныя падтрымліваць
С.Шушкевіча, платформа якога больш радыкальная і дэмакратыч-
ная.

На заканчэнне яшчэ раз пра правілы галасавання. Бюле-
тэнь б у д з е с а п р а у д н ы тады, калі у ім пакінутае
прозьвішча а д н а г о кандыдата, альбо не пакінутае н і-
в о д н а г а. Гэта значыць, што незалежна ад таго, колькі
прозьвішчаў есьць у бюлетэні (адно, пяць, сем і г.д.), Вы
мсхаце вырэсьліць усіх і бюлетэнь будзе залічаны. Але ен бу-
дзе н е с а п р а у д н ы, калі Вы пакінеце у ім б о л ь ш
ч ы м а д н о прозьвішча. Запомнім яшчэ раз: пакідаем а д-
н о прозьвішча, альбо не пакідаем н і в о д н а г а.

Паўтараем гэтую перасьцярогу, бо у многіх месцах на Бела-
русі і у Менску прадстаўнікі камісій на участках няслушна ін-
фармавалі выбаршчыкаў. Яны раілі абавязкова пакідаць адно про-
зьвішча, хаваючы ад недасьведчаных іхнюю магчымасць выкрэсь-
ліць усіх кандыдатаў.

Па даручэньні Аргкамітэту БНФ "Адраджэньне"
Зянон Пазыняк.

● ХРОНІКА

24 с а к а в і к а. У ДOME літаратара, прыблізна каля
23.00 -- 24.00 быў зроблены несанкцыянаваны пракурорам перат-
рус (вобыск) службовага кабінета члена саюза пісьменьнікаў
БССР, сябра Аргкамітэту БНФ "Адраджэньне" Алеся Емяльянава.
Гаспадар памяшканьня ня быў запрошаны ўзяць удзел у гэтай ак-
цыі. Ахоўнікі правапарадку узламалі два замкі і без законных
падставаў канфіскавалі каля 10 тыс. экзэмпляраў "Навінаў
БНФ". Як высветлілася, шукалі бомбу...

Але у сьвятле таго, што назаўтра мусіў адбыцца масавы
мітынг, на якім выданьне было б распаўсюджанае, гэты
налет на штаб-кватэру Народнага фронту і канфіскацыя перадвы-
барчых агітацыйных матэрыялаў набывае характар знакамітай уо-
тэргейцкай справы. Мохам гаварыць цяпер пра свой "фрунзегейт",
бо некантралюемая апаратам прэса пад час выбараў сталася сап-
раўднай "бомбай" пад фундамент бюракратычнае сістэмы.

Падаем копію пратакола, пакінутага у ДOME літаратараў:

АКТ

Я, начальнік ООП Партизанского РОВД г.Минска,
капаітан милиции Подлинский С.В., в присутствии по-
понятых:

Борзенко В.В., прож. ул. 3.Бядули, 8-25,

Левин Д.М., -----"----- 8-1,

директора Дома литератора СП БССР Железовского А.П.,
завхоза Малиновского И.И.,

в связи с поступившим телефонным звонком о том, что
в ДOME литетора в комнате 306 в пакетах с бумагой
имеются взрывоопасные вещества, с участием работни-
СВПЧ-12 Митявко В.П. произведено обследование каби-
нета 306.

В результате обследования выявлено около 10 тыс.
экзэмпляров самиздатовской литературы БНФ "Адраджэнь-
не". Литература изъята в РОВД для дальнейшего разби-
рательства.

Начальник ООП (подпіс) Подлинский
Зам. нач. СВПЧ-12 (подпіс) Митявко
Понятне: (подпіс) Борзенко
(подпіс) Левин

Трэба думаць, што праведзеная прадстаўнікамі МУС акцыя, была запланаваная на больш высокім узроўні, бо калі праз некалькі дзен А.Емяльянаў зьвярнуўся ў пракуратуру, а 19 красавіка адбыўся агульны сход Саюза пісьменьнікаў БССР, на якім была прынятая рэзалюцыя з асуджэньнем незаконнага учынку праваахоўных органаў, у газэце "Вячэрні Мінск" 26 красавіка зьявіўся артыкул, дзе крытыкуюцца праграмныя палажэньні БНФ "Адраджэньне" і увесь масавы рух за перабудову, робіцца спроба апраудаць антыканстытуцыйную і амаральную канфіскацыю. Прычым, анімшчыкі выкарыстоўваюць стары апрауданы прыем адкрытай падтасоўкі фактаў, спрабуючы выдаць шырокі народны рух за групку "нефармалаў" і "экстрэмістаў". Хто ж такія сапраўдныя экстрэмісты, гатовыя парушыць любы закон дзеля захаваньня асабістае ўлады і прывілею, добра ілюструюць апошнія падзеі ў Рэспубліцы: "Дзяды" 30 кастрычніка, шматлікія парушэньні Закона аб выбарах, спробы разьвязаць міжнацыянальную варажасьць (у т.л. і ў памяненай вышэй ананімнай публікацыі), няспынная кампанія цкаваньня усяго новага, што выпадае за рамкі бюракратычнага "парадку".

26 к р а с а в і к а. У трэцюю гадавіну Чарнобыльскай трагедыі Аргкамітэт Беларускага Народнага Фронту, групы падтрымкі БНФ і прадстаўнікі грамадскасьці праводзілі "Гадзіну смутку і маучаньня". Улады БССР паўсюдна не дазволілі адзначыць гэтую жалобную падзею. Неверагодна, але факт. Зрэшты, беручы пад увагу ранейшую іхнюю палітыку, здзіўляюцца ўжо не выпадае. Найбольш па-экстрэмісцку паводзілі сябе бабруйскія гарадскія ўлады. Людзей, што маукліва стаялі з запаленымі сьвечкамі на плошчы Леніна, зьневажалі, міліцыя імкнулася іх затрымаць, былі падагнаныя нават спецыяльныя аўтобусы. Адзін функцыянер выкручваў рукі шаснаццацігадовай дзяўчыне. Міліцыя адбірала апаратуру ў тых, хто фатаграфавалі, зьбіла за гэта падлетка. Тады умяшаліся іншыя людзі. Гэта дазволіла прадоўжыць "Гадзіну смутку" па ахвярах Чарнобыля.

Штосьці падобнае адбывалася і ў Гомелі.

Увечары ў Менску на плошчы Леніна сабралася каля 8 -- 10 тысячаў чалавек. Стаялі моўчкі з чорнымі сьцягамі і харугвамі са знакам радзяцы і назвамі пацярпелых гарадоў. У цішыні гарэлі сьвечкі і падаў на доўга гарачы воск, кожныя сем секунд званіў чарнобыльскі зьвон. Чорны крэп, жалобныя павязкі і стужкі, плакаты: "Мае маучаньне -- спачуваньне тым, хто пасьпеў чарнобыльскай ахвярай стаць: і тым, хто умер, і тым, хто хворы, і тым, хто будзе паміраць!".

А калі скончылася жалобная гадзіна, шмат хто пакінуў на плошчы сярод цюльпанаў запаленыя сьвечкі. І доўга гарэлі яны сотнямі агнеў, нібы душы людскія...

Памятаючы 30-га кастрычніка і ведаючы рэакцыянасьць менскай вандэлі, непрыманьне ёю усяго людскага, Аргкамітэт БНФ "Адраджэньне" накіраваў адпаведныя тэлеграмы ў Савет Міністраў СССР, Пленуму ЦК КПСС, М.Гарбачову і інш. з інфармацыяй пра становішча ў горадзе.

Тым часам а 17.00 на плошчу Леніна пачалі звозіць драўляныя афарміцельскія шчыты, нейкае халезьзе, падагналі машыны, пад'ёмныя краны, прыслалі духавы аркестр, які пачаў трубіць. За педагогічным інстытутам і ў дварах ськавалі аўтобусы зь міліцыяй, машыны з закратаванымі вокнамі. Міліцэйскія узвады былі разьмешчаныя нават у холах Дома Ураду!

Аднак ухыць сьліу ў Менску не насьмеліліся. Напэўна, адыграла ролю, з аднаго боку, колькасць людзей, якая сабралася

на "Гадзіну смутку", а з другога -- неспадзявання вынікі Пленума ЦК КПСС, дзе не адбылося чаканага вандэйскага перавароту, і апаратчыкі на хвіліну разгубіліся. Вайскоўцы і міліцыянты ветліва дазволілі людзям прайсці ў цэнтр плошчы. А адзін дык нават прастадушна папярэджаў у мегафон: "Со стороны милиции провокаций не будет". І за гэта дзякуй. Па усім відаць, што міліцыі таксама абрыдла выконваць дурныя распараджэнні і кідацца на людзей, сярод якіх жывуць... Зрэшты, назаўтра зноў пасыпаліся загады і указанні. І усіх, хто стаяў на плошчы і каго удалося "пазнаць" па фатаздымках, пачалі выклікаць позвамі ў Маскоўскае аддзяленне унутраных спраў, "допрашивать", складаць пратаколы, пужаць і зьневажаць. Паміж іншымі "допросили" і аўтара артыкула пра падзеі 30 кастрычніка ў Менску ("Век XX и мир", сакавік 1988) Яўгена Будзінаса: "С какой целью?", "Где взял свечу?", "Зачем пришел на площадь?", "Откуда спички?", "Имеется ли у вас жена?" і г.д.

На тле цывілізаванага жыцця ў іншых рэспубліках усе гэта здаецца ірэальным.

1 Т р а у н я. Беларускі Народны фронт прыняў рашэнне удзельнічаць у агульнагарадской Першамайскай дэманстрацыі асобнай калонай. Гарвыканкам імкнуўся усяляк перашкодзіць гэтаму. На заяву Аргкамітэта аб удзеле ў дэманстрацыі ад 19 красавіка уладамі быў складзены фенаменальны дакумент. У адным абзацы фронту забаранялі удзельнічаць у дэманстрацыі, а ў наступным ... дазвалялі. Прадстаўнікі БНФ абскардзілі рашэнне Менгарвыканкама ў Савет Міністраў БССР. А 29 красавіка (выходны дзень) а 7.00 на кватэры аднаго з падаўцаў "петыцыі" зазваніў тэлефон. Старшы рэфэрэнт Саўміна А.Халастовіч паведаміў, што удзел у дэманстрацыі дазволены. Адначасна папрасіў прабачэння, што паведамляе пра гэта па тэлефоне, а не афіцыйнай паперай. Маўляў, позна з'явіўся, выходны дзень, нікога няма і г.д.

Першага траўня, калі а 8.00 некалькі тысяч чалавек прыйшлі на дэманстрацыю, намеснік начальніка Упраўлення унутраных спраў Менгарвыканкама палкоўнік Макееў, ведаючы пра дазвол на калону БНФ, ветліва запытаўся: "Якім маршрутам вы пойдзеце і ці патрэбная якая-небудзь дапамога з боку міліцыі". (Малайчына палкоўнік Макееў!). Толькі потым ён пайшоў раіцца са "штабам". (А "штаб" -- гэта ў асноўным гаркам партыі.). "Штаб" самавольна забараніў праход калоны БНФ па Ленінскім праспекце. Неверагодна! Забараніць людзям удзельнічаць у Першамайскай дэманстрацыі!

У гэты ж час праспект перакрылі ланцугі міліцыянтаў, а сярод людзей з'явіліся два гаркамаўскія работнікі, якія праз мегафоны пачалі дэзінфармаваць прысутных. Людзі паслухалі іх, папляскалі ў ладкі, пасьмяяліся, колькі разоў выгукнулі: "Слава КПСС!" і адыйшлі. Неўзабаве групы падтрымкі разгарнулі гукаўзмацняльную апаратуру, і пачаўся мітынг салідарнасці з дэмакратычнымі рухамі ў іншых рэспубліках. Хвілінай маўчаньня была ушанаваная памяць забітых 9 красавіка ў Тбілісі. Мітынг цягнуўся гадзіну. Выступалі менчукі, прадстаўнікі групы падтрымкі з Брэста і Магілёва, сябра Сойму "Саюдзіса" Г.Сангайла. Была зачытаная вітальная тэлеграма з Арменіі. Потым, бачачы, што "штаб" групуе міліцыю, мітынг па просьбе арганізатараў быў скончаны. Адно дзьева надзьмутыя геліем гронкі паветраных балеаў узялі ў неба бела-чырвона-белыя сьцягі і панеслі ў бок перакрытай міліцыяй плошчы Леніна. Удзельнікі ж мітынгу вырашылі пазьбегнуць канфлікту і пайсці ў адваротным кірунку -- праз увесь горад у Курапаты.

Так заўсёды было ў нашым народзе: калі чалавеку становіцца нясьцерпна трымаць мярзотніцтва, ён ідзе на магільны продкаў, каб падтрымаць свой дух. Патрэбнае ачышчэнне, каб узвысіцца над зьявагай. Яно адбылося, калі людзі уклічылі на сьвятым

месцы, калі маучалі з нахіленымі сьцягамі, калі чытаўся верш С.Падуяна "Хрыстос уваскросі", калі ускладалі кветкі на магілы забітых, калі гучэла "Ойча наш..."

Гэта было незабытае відовішча: больш чым кіламетровая калона фронту у лунаньні бела-чырвона-белых сьцягоў, з каляровымі выявамі гербоў беларускіх гарадоў, з "Пагоняю", транспарантамі, кветкамі і сьпевамі прайшла па вуліцах і мікрараёнах. "Жыве Беларусь!", "Жыве Беларускі Народны фронт!" крычалі у калоне. "Жыве!" -- адказвалі з балконаў і вокнаў. Каб ха яшчэ палова нападзьясковага і студэнцкага Менску не разьехалася на Вялікдзень...

Пасьля Курапатаў частка людзей, каля тысячы чалавек, накіравалася праз увесь горад да помніка М.Багдановічу. Калі на шляху у Курапаты міліцыя нават садзейнічала калоне, дык тут пачаліся прычэпкі да сьцягоў (відаць, зьявіліся новыя указаньні "штабу"). Тым ня менш, зрабішы 15-цікіламетровы марш пад сьпякотным сонцам, людзі дайшлі да помніка, усклалі кветкі, разгарнулі і схілілі у памяць вялікага паэта сьцягі, прасьпялі ягоную несьмяротную "Пагоню". Толькі каля 17.00 скончыўся гэты амаль 9-цігадзінны "марафон".

А у наступныя дні распачалася знаемая вандэйшчына. Людзей пачалі выклікаць у міліцыю за удзел у ... Першамайскай дэманстрацыі. Прытым, асобаў маладзейшых і менш сацыяльна абароненых нарады міліцыі увозілі проста з працы. Іншым дасылаюць пошты. Карацей, вандэя ты наша, вандэя, хто цябе выдумаў.

● ПРАЦЯГ ВЯКОУ

На белаі кашулі чырвоны пісяг
Ад злосьці падступнага меча.
Бел-чырвона-белы баючы сьцяг
Склікае на смутнае веча.

На веча,
Дзе у вечнасьці мусім спытаць,
Ці нам заставацца народам,
Ці толькі аб'едкі надзеі спытаць,
І моукнуць, і глыбіцца у одум.

Ці нам у агульным застольлі людзей
Паблізу ля покуця сесьці,
Ці ціха чакаць, каб які дабрадзей
Наш хлеб не пярэчы нам есьці.

Узьвіўся, як крык, на крыжацкіх касьцях
І погань кіруе у прадоньне
Бел-чырвона-белы крывіцкі сьцяг
У вечным памкненьні Пагоні!

7 лістапада 1988. Рыгор Барадулін
(Верш перадрукаваны зь бюлетэня "Весткі Адраджэньня",
1'1989.).

Па тэхнічных прычынах набор гэтага тэкста зроблены без
трох літараў беларускага алфавіта. У наступных выпусках па-
спрабуем ліквідаваць гэты недахоп.

Выпуск падрыхтавалі А.Кавальчук, С.Драч.